

Василий българоубиецъ искалъ да запази границитѣ на западното *българско* царство, а въ това сжщо врѣме съ едно малко изключение, той е запазилъ единството на Българското отечество. Това не показва ли най-ясно, че още въ IX-то и X-то столѣтие името *Българинъ* е било нераздѣлно отъ населението въ Македония, че, както страната, така и населението, не сж се наричали съ друго име?

Нѣ нека да продължимъ разказа си.

Въ 1025 година Василий II умрѣлъ, и послѣ него-вата смъртъ, въ Ц-градъ завладѣло голѣмо безначалие и борба около прѣстола. Това разбъркано положение помогнжло на покоренитѣ отъ Василия народи да въз-станжтъ. Между другитѣ, възстанжли сж и славянитѣ: Българитѣ и Сърбитѣ. Нека видимъ кждѣ и въ кои области сж станжли тия възстания?

Въ 1040 година *Петъръ Делеянъ*, синътъ на нещаст-ниятъ български царь Гаврила, като билъ въ плѣнъ въ Византия, сполучилъ да избѣга. „Той *прѣмилжлъ црла България, и народѣтъ го посрѣщилжлъ съ радостъ и провъзгласилж го за български царь. Въ главнитѣ български градове: Нишъ и Скопие, той билж посрѣщилжтъ съ радостъ, и ирцкитѣ управители били прогонени*“ (Раичъ I, 522—523 — ; Кедринъ II, 5837. „Въ това сжщо врѣме сж възстанжли *българитѣ* и на друго мѣсто (това е било градътъ Драчъ на Адриатическо море) и избрали за свой царь Тихомира. Нѣ тия двѣ войски се събрали наедно и избрали за свой царь Делеяна, а Тихомора убили съ каманье“ [Раичъ I 523—24; Зонарь XVII стр. 189 Кедринъ II 583]. Възстанието вървѣло добрѣ, нѣ Алу-зиянъ, синътъ Ароновъ, подкупенъ отъ Византийскитѣ императоръ, ослѣпилъ Делеяна и го прѣдалъ на гър-цитѣ. Сжщата участъ постигнжла и Мануила Иваца, *Българина*, които защищавалъ *България*. „Императорътъ чрѣзъ Солунъ влѣзнжлъ въ България, хванжлъ Делеяна и го испратилъ въ Солунъ“ [Кедри. II 585; Зонарь кн. XVII, 190; Раичъ I 526—27]. Това е станжло въ 1041 г. Въ 1083 година *българскитѣ* князѣ молили сърбскитѣ краль Михаила да имъ даде сина си за *български* царь и да имъ помогне да се избавжтъ отъ